

Opinie - Hongerstaking, chantage of een verantwoord actiemiddel in de sociale strijd van de mensen zonder papieren? (11.7.08)

Na de hongerstaking in de Begijnhofkerk hoort en leest men opnieuw heel wat reacties. In zijn commentaarstuk (HNB 7 juli) stelde Frans De Smet dat hongerstaking chantage is en een vorm van terreur. Op radio n vergeleek hij het zelfs met de Ira. Als chantage loont, schreef hij, zal er meer chantage worden gepleegd. Hij vroeg zich af hoe de keten kan worden doorbroken. Hij gaf zelf het antwoord: "door iedereen op zijn verantwoordelijkheid te wijzen: de actievoerder en diegenen die hen onderdak aanbieden en aanmoedigen..."
Wijselfijk zweeg hij over de verantwoordelijkheid van de regering.

Zij moet nochtans instaan voor een degelijk asiel- en regularisatiebeleid en voor de uitvoering van haar eigen regeerakkoord. Z kan men de keten doorbreken. Het gaat hier bovendien over mensen die juist op de vlucht zijn voor terreur, folteringen en extreme armoede en die geen opvang en bescherming krijgen in België. Als ze dan in hongerstaking gaan voor een verblijfs- en werkvergunning om zo eindelijk een menswaardig leven af te dwingen is het een eigenaardige denkwijze om dit te omschrijven als een vorm van terreur.

De politici zelf spreken de laatste tijd iets minder van chantage omdat ze er zelf mee bezig zijn. "Er wordt gepokerd,gedreigd, gechanteed....." schreef Yves Desmet (DM 4-7-2008) over de dagelijkse activiteiten van de regeringspartijen. Niet alleen in de politiek maar ook in het bedrijfsleven kent men iets af van drukingsmiddelen en chantage. Wat doen de werkgevers anders als ze zeggen hun onderneming te zullen verplaatsen naar het buitenland als de werknemers geen loon willen inleveren of geen zware herstructureringen met afdankingen en drama's tot gevolg willen accepteren? De sociale verworvenheden zijn er ook niet gekomen zonder de strijd van de arbeiders, stakingen inbegrepen.

Een hongerstaking vergelijken met terreur is grof en misplaatst. Waarom vergelijkt men deze verstotenen niet met Mahatma Ghandi, iemand die in gans de wereld wordt geerd? Juist, omdat dit niet past in de vooroordelen die men heeft ten overstaan van mensen zonder papieren en vluchtelingen in het algemeen.

Komen beweren dat mensen die "open grenzen" voorstaan de aanstokers zouden zijn van de hongerstakingen is een flagrante leugen en kwetst ons diep. Iedereen die al ooit van dichtbij een hongerstaking heeft gevolgd kan getuigen dat wij elke hongerstaking hebben afgeraden. Telkens opnieuw wijzen we op de grote gevaren die de hongerstakers kunnen lopen voor hun geestelijke en lichamelijke gezondheid. Met hand en tand trachtten we hen te overtuigen niet aan zo'n actie te beginnen. Soms lukt dat maar soms niet. Als deze vluchtelingen dan uit wanhoop toch in hongerstaking gaan in de hoop nadien een menselijk bestaan te kunnen leiden, als ze elke dag vastberaden besluiten om verder te doen, dan steunen we hen honderd procent.

Een voorbeeld om onze houding te verduidelijken Inwoners van een Afrikaans dorp moeten een rivier met krokodillen overzwemmen om aan de andere oever drinkwater te vinden. Zo alleen kunnen ze overleven. De overheid is laks en weigert een brug te bouwen over de rivier. Ze heeft namelijk andere prioriteiten zoals het eindeloos palaveren over en aanmoedigen van stammentwisten. Als de dorpelingen willen overzwemmen zal ik het ze afraden omwille van de krokodillen en het grote risico voor hun leven. Als ze toch zwemmen omdat zij en hun gezin alleen zo kunnen overleven, zal ik ze steunen, aanmoedigen en desnoods mee met hen gaan.....Met deze houding staan we blijkbaar niet alleen. Het zijn niet wij die spelen met het leven van anderen omwille van onze idealen. We zullen die idealen wel

trachten te verwezenlijken door het geven van informatie, vergaderingen enz.... Het is de politieke klasse die vluchtelingen misbruikt voor haar electorale berekeningen.

Open grenzen moet ook samengaan met een beleid van geweldpreventie en van duurzame ontwikkeling op sociaal, economisch, financieel en ecologisch vlak. Een discussie over de hongerstaking als actiemiddel leidt ons nochtans af van het kernprobleem, namelijk de vraag waarom mensen tot zo'n wanhoopsdaad overgaan. Het zijn meestal niet de vluchtelingen die pas in ons land zijn toegekomen die in hongerstaking gaan. Het zijn zij die hier reeds vele jaren in België verblijven en werken. Ze zijn geen rijken, geen sport- of andere vedetten en geen bedrijfsleiders, want die krijgen meestal een werk- en verblijfsvergunning. Het zijn honderdduizend of meer arbeiders die hier in de illegaliteit werken om te overleven, weliswaar in het zwart en dikwijls uitgebuit door werkgevers en huisjesmelkers, omdat ze geen officiële verblijfs- en arbeidsvergunning krijgen.

Ze hebben geen rechten en worden dikwijls uitgebuit. Hun strijd is een sociale strijd en de vakbonden hebben dat nu duidelijk ingezien en steunen deze strijd. Dit is een nieuw feit. Om te kunnen begrijpen waarom mensen zo'n extreem actiemiddel gebruiken moet men zich slechts een beetje inleven in de angst en het lijden van deze vluchtelingen, in eigen land, tijdens de vlucht en nadien jaren in België. De vluchtelingen willen alleen bescherming krijgen zodat ze hier in België een menswaardig leven zouden kunnen leiden. Ze willen desnoods liever hier sterven dan terug te keren. Daarvoor in hongerstaking gaan is bovendien hun individueel recht.

Men kan hierover van mening verschillen. Men kan stellen dat mensen, in welke omstandigheden ook naar hun land moeten terugkeren als ze hier de papieren molen hebben doorlopen. Men kan stellen dat mensen die vluchten omwille van oorlog, genocide, verkrachtingen of extreme armoede, wel mogen vluchten maar zeker niet naar het rijke westen. Wij delen deze mening niet en verdedigen het recht van elke persoon, van elk gezin, op een menswaardig leven. Wij verdedigen de solidariteit met de vluchtelingen en voeren samen met hen een sociale strijd. We vragen ons bovendien af wat de politici en de media zouden zeggen en schrijven indien Belgen omwille van een plotse burgeroorlog of milieuramp naar het buitenland zouden vluchten en daar worden opgesloten in gevangenissen omdat ze niet de juiste papieren zouden hebben en nadien zouden worden terug gestuurd om verder in ellende te leven?

Een van de voornaamste oorzaken waarom deze mensen wanhopig zijn en in hongerstaking gaan is de besluiteloosheid van de regering. In het debat naar aanleiding van de nieuwe asielwet 2006 en ook voor de verkiezingen van juni 2007 werden er door verschillende partijen beloftes gedaan om het probleem van de mensen zonder papieren aan te pakken. De vluchtelingen waren hoopvol. Nadien hebben we maanden moeten wachten op een regeerakkoord en de ontgoocheling van de mensen zonder papieren was groot. Nog eens zovele maanden na het regeerakkoord zijn de maatregelen over regularisatie nog steeds niet in uitvoering. Dan moet men toch begrijpen dat de mensen zonder papieren wanhopig worden en tot hongerstakingen overgaan. Alle andere vreedzame middelen en contacten zijn uitgeput. De enige verantwoordelijke voor de hongerstakingen is de regering en op dit moment in het bijzonder de minister van asiel en migratie. Zij zetten door hun houding de mensen aan tot deze acties. Op één punt zijn we het eens: een asielbeleid moet rechtvaardig zijn. Dat is het nu niet. Samen met ons klagen alle middengroepen, van advocaten over vakbonden tot Caritas, de grote willekeur aan in de regularisaties en in het beleid. Stop a.u.b. het onrecht, niet de mensen!

8-7-2008
Pol Van Camp
mede-hongerstaker
woordvoerder R-O-M rechttopmigratie

Links

[Recht op Migratie](#)

.